

[Flygaard]

af social balance ved at ophæve fradragsretten helt og fuldt.

Vi noterer os, at der i forslaget efter vores opfattelse i højere grad, end tilfældet har været tidligere, er et element af ligestilling mellem ejere og lejere.

Vi vil gerne som tidligere ordførere rejse spørgsmål af provenumæssig karakter. Vi har også set det notat, skatte- og afgiftsudvalget har fået tilstillet, men vi vil gerne se det i en lidt større sammenhæng, for dels kan der blive spørgsmål om en forlængelse af proportionalsskatetrækket, dels kan der blive spørgsmål om en forøgelse af personfradraget.

Vi vil være villige til i udvalget at gå ind i et sagligt udvalgsarbejde for at finde en tilfredsstillende løsning.

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Jeg skal takke for en overvejende velvillig modtagelse hos et flertal af partierne.

Jeg må sige, at jeg synes, der var nogle gribende, patetiske indlæg, ikke mindst fra venstre og konservative og fremskridtspartiet, i forhold til de forholdsvis beskedne ændringer i skattesystemet, der lægges op til med dette forslag og en række andre fremsatte og bebudede forslag.

I den forbindelse synes jeg, det er værd at nævne, at vi lever i et inflationssamfund, hvor en krone desværre erfaringsmæssigt ikke er en krone fra år til år. Vi må gå ud fra, at med en sædvanlig pengelønsudvikling vil en typisk husejerhusstand i Danmark i 1985 betale ikke 80.000 kr., men 120.000 løbende kroner i skat. Det er i forhold til den slags størrelser ikke nogen større andel af lønnen end nu, men i kraft af den prisudvikling, man kan forudse ud fra historiske erfaringer nok kommer over en 5 års periode, og meget sandsynligt tal. Man skal i hvert fald – ikke fordi jeg ønsker det – vurdere de ting, der sker ved samspillet mellem en nogenlunde fastfrysning beløbsmæssigt af grundskatterne og en afvikling af fradragsretten, i den sammenhæng, at vi lever i et inflationssamfund, og i den sammenhæng, at hvis ikke vi havde grebet ind på nogen som helst måde lovmæssigt over for amterne i deres mulighed for at udskrive grundskyld og over for kommunerne med en henstilling, så ville der meget

sandsynligt også i grundskatter blive udskrevet 50 pct. mere i 1985, end der bliver i 1981.

Når man taler om, at nogle mennesker, især i de kommuner, der har de høje grundskyldpromiller i dag, kommer af med flere kroner, får en større belastning i kraft af den afvikling, der sker af fradraget, så skal det netop sammenstilles med, at var der ikke blevet lagt nogen begrænsning på de kroner, der kan udskrives i grundskat, så ville de samme ejendomme få de største beløbsmæssige stigninger i udskrevet grundskyld, men med en vis rabat ved fradragsretten.

Det er på den baggrund, det er en rimelig, veldokumenteret påstand at sige, at den husejer, der har den jævne indkomst og den lave skatteprocent, ikke bliver væsentlig anderledes stillet med den sammenhæng i tingene, dette forslag bl. a. er udtryk for, end i en situation, hvor vi ikke foretog os noget, hverken over for grundskylden eller over for fradragsretten. Det synes jeg at jeg, når hverken hr. Brixtofte eller hr. Hagen Hagensen følte sig foranlediget til at nævne denne sammenhæng, lige ville nævne i den forbindelse. Dermed falder disse meget patetiske betragtninger om, hvem der skulle værne almindelige menneskers interesser, hvis de bor i eget hus, i nogen grad til jorden.

Det er klart, at der er noget omfordeling i det her til fordel for erhvervslivet, til fordel ikke mindst for landbruget, vil jeg sige til hr. Brixtofte, fordi det er det erhverv, der forholdsvis betaler de største grundskatter. Det er også til fordel for lejerne. Ikke så meget for dem, der bor i etageejendomme, for dér betyder grundskatterne både relativt og absolut set meget lidt; men for de lejere, der bor i ejendomme, der beskatningsmæssigt og grundskattemæssigt behandles ligesom parcelhuse, betyder det en lettelse. Ja vel, men det er jo også de mest udprægede udtryk for den forskelsbehandling i gennemslaget af grundskatterne, de nuværende regler medfører.

Når man taler om disse voldsomme stigninger, som nogle af dem i ejerboliger med de meget høje marginalskatte kommer ud for, vil jeg sige, at de for det første ikke er så voldsomme, når man tager hensyn til, at vi lever i et inflationssamfund. For det andet kommer de ikke op på et niveau, der er højere end det, lejeren i det lejede rækkehus nu er oppe på, og på den måde sletter vi en uri-